

- Az Emberfia, Jézus keresi az elveszettet – mert Isten, az Atya ezért küldte el. Elveszett minden ember – Isten számára. Az első emberpár az első bűn által – mi pedig benne születünk a bűnben. De jog szerint Istenéi vagyunk, ezért keres minket. Meg akar szabadítani a bűntől, ami elválaszt tőle – ezt jelenti az, hogy megtalál.
- A két példázatot úgy is lehet érteni (rosszul), hogy vannak, akik „nem elveszettek”, akiknek nincs szükségük megtérésre.
- Az írástudók, farizeusok: akik azt hiszik, hogy nekik nem kell megtérniük. Jézus nekik mondja ezeket a példázatokot. Ők is elveszettek, nekik is meg kell térniük. Jézus nem vitatkozik velük, de elmondja: Isten és az angyalok nem nekik örülnek, hanem a megtérő bűnösöknek.
- Isten, aki szuverén Úr, azt tesz, amit akar, nem szorul ránk, mégis keres minket. Nem is akárhogyan: elküldi Fiát, aki elmegy a halálba is, hogy onnan visszahozza az elveszett embert. Nem azért küldi el, mintha abban reménykedne, hogy „a fiamat meg fogják becsülni”. Tudja, hogy nem becsülik meg – de feltámasztja, és ez lesz az evangélium (örömhír), amivel azóta is keresi az elveszetteket.
- Hangzik az ember felé, hogy „keressétek az Urat...” – ez a minket kereső Pásztor kiáltása. Ha nem keresne, nem íratta volna le az Igét, nem küldte volna el Krisztust – és nem lehetne megtérni, hiába keresnénk. Mert amíg az elveszett juh nem hallja a pásztor hangját, hiába megy bármerre, még jobban eltéved.
- Istennek, aki szuverén Úr, mégis lehet örömet szerezni: azzal, hogy megtérünk, és ha mások megtérését akarjuk, azon munkálkodunk.
- A vámszedők (akik tudják magukról, hogy bűnösök) hallgatják Jézust. A papoknak, írástudóknak nem volt mondanivalójuk a számukra – csak az, hogy „ti bűnösök vagytok, nem lehet közötök Istenhez”. Jézusnak van mondanivalója a vámszedőnek és a farizeusnak is – és mindkettőnek úgy kezdődhet a megtérése, ha hallgatja Őt.
- Miről beszél Jézus (annak, aki hallgatja)? Isten Országáról (példázatok), arról, hogy hogyan lehet oda bejutni; arról, hogy Isten mit tart jónak és mit nem (Hegyi beszéd), arról, hogy milyen Isten („felhossa napját gonoszokra és jókra”). Úgy tanít, mint akinek hatalma van – és úgy, hogy meghalljuk belőle, hogy erre van szükségünk. A vámszedők végighallgatták; mások ott hagyták azzal, hogy „kemény beszéd ez”.
- Minden attól függ, hogyan hallgatom: elfogadom-e, amit rólam mond; kiteszem-e elé azt a bűnt, amire rámutat; megteszem-e, amit parancsol. Ha elfogadom, akkor nemcsak megtérek, hanem azután is folyamatosan követhetem Őt – és Isten örülni fog nekem. Ha nem, akkor csak kritizálni fogom, megkeményedem.
- A mennyben egy megtérő bűnösnek örülnek, mert Isten megtérésre hívó szava egy embernek – nekem – szól, akkor is, ha sokan vagyunk együtt. Amikor hallom az általánosan (mindenkinek) szóló hívást, megértem, hogy nekem szól, és engedelmeskedem. Akkor én is örülhetek, és ez az öröm már „Szentlélek által való öröm”, összekapcsolódik azzal, ami a mennyben van.

Lk 12,32 „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.”